

Varga Bálint

más

élsz és észre sem veszed hogy szakadsz ki a világból, a valóságból, és szépen lassan teremtesz valami mást amit nem annak nevezel, amit általában egészséggel szoktak definiálni. csak vagy, de hogy hol és minek, azt már kezded feledni, és észreveszed, hogy másként éled meg a napok váltakozását, máshogy teljesedik be nálad az öröm, és másban. egyszerűen más. és szót nem találsz rá, csak kérded és mondod, hogy más. kérded a többit, és mondják, hogy más. nem veszed észre az embereket akik körülötted vannak, te csak vagy egy kiégett érzéssel, amelynek a nyomát csak tapogatódsz meg nyaldosod, és valami rémlik az emlékedben hogy még volt, mikor másokkal röhögteél, szórakoztál, söröztél, de mára valahogy nem találod őket sem magad, mert te valahogy vagy, de nem tudod leírni, hogy miként vagy. egyszerű unalom és a semmittevés alacsony színvonalának a délibábja lenne az egész élmény, vagy tényleg nem leled örömed az e világi dolgokban. mert vannak azok a tudatot módosító gondolatok, és kis játékok az elmédben, melyektől egyszerűen beteljesedik az öröm érzése, és olyan, mintha, de mégsem. aztán később észreveszed, hogy egyedül ez az, amiben ott van az apró kis dolog, ami feldob, és ha kimennél valahova, akkor csak jönne a szokásos rettenet, és a döbbenet, meg a többi hajtépés. vagy, létezel, lélegzel, élsz. ennyire egyszerű lenne az egész. de te raknád a pontot a végére, amikor is a tinta megdermed és képtelen kölcsönhatásba lépni a gravitációval, csak lóg ott a tollhegy végén, de még csak sejtet, hogy az akadályozó tényező az te magad lennél, vagy mégsem? ragaszkodsz ahhoz a ponthoz, és nem akarod a papírra hányni, majd ledobni a meszelő asztalára óbégatás közepette, hogy tessék, itt van, megírtam, hogy pukkadj meg. valami mást akarsz te azzal a tintával. körbenézel, átfutod a sorokat, mélyen elgondolkodsz. majd egy újfajta rettenet, vagyis csak ahhoz társított érzelencsomag, miszerint, csak ennyi? ezek után beindul a folyamat, ami már a rendszer háta mögött sokszor lefutott. a tervezés. de az akarat közbeszól a tapasztalattal karöltve, egymást nyaldosva, majd néhány apró mondat után pofon csapják azt. mert ők ketten

szépen egybe keltek, és gyerekeket neveltek. lett sok, csak hogy néhányat említsek: megszokás; unalom; félelem; nemtörődöm; meg sok-sok piszkos csetlő-botló csonka csúnyaságok. viszont eléggé szép házastársi életet élnek így ketten. én legjobban az akaratot sajnálom, mivel valamikor még volt tartása a tagnak, de mára. a tapasztalat megrontotta, és jöttek a gyerekek, és nem tudja már megcsinálni azt, mint régebben, hogy csak úgy kalandozzon az idegpályákon. felelősség meg a többi házassággal járó dolog. szóval most így állnak ott ketten, mögöttük a sok kis lurkó és leteremtették a tervezést, így az csak szépen nyugodtan összecsomagolja a kis papirosokat, és gondosan eldugja azokat a táskájába, hátha kell az még. így ülsz te ott a cseppnyi tintáddal a tollad végével, és nem tudod, minek is írtad ezt idáig, hisz mehetnél volna e helyett máshova. sörözni azokkal az arcokkal, akik azt mondják, hogy más, és nem értik a két mássalhangzó között megbújó mély magánhangzót. tán ezért kezdted el leírni azt a rondaságot. mert a más szó mély magánhangzóját szeretted volna kicsit fényesíteni, színesíteni, vagy csak egyszerűen leírni, hogy mennyire is mély az, de most, bizony, most félsz a pontot odabiggyeszteni a mondat végére, mert valami van még. és nem a kis sarkokban vagy az ágy alatt. inkább benne az ágyban, amikor ott fekszel, és behunyod a szemed, majd kinyitod, mert a fény köpte le azt, és jó gyorsan kimossa minden egyes nevet és emléket, amit te akkor annyira valóságnak éltél meg, annyira ragaszkodtál hozzá, és olyan szépnek találtad, és örültél, igazán örültél, hogy ott voltál, és veled volt ő is, és együtt eszeltétek ki a saját valóságotokat. így megveted, és gyűlölni kezded mindazt amit ez a fény éltet. de egy kicsit később ráismersz arra a valóságra azokban a dolgokban, így valamelyest megbékélsz vele. de más, és megint csak más. és most egy kicsit ércesre sikeredett ahogyan megkóstoltad, és nyelveden forgattad, mert ez nem az a mély magánhangzós volt, mint amiről te írtál. ezért megfogod a papirost és dühöngve összegyűröd, és hátad mögé hajítod, majd az szépen visszagurul a talpadhoz ültödben, ahogy halk suhanással lepattogott a kupac tetejéről.